

циалъ-демократията е прекопирала отъ държавния апаратъ цѣлата система на своитѣ взаимоотношения съ масата. Работникътъ е свободенъ въ юридическо отношение да работи, за да не умрѣ отъ гладъ, юридически той е свободенъ да изповѣдва каквито си ще убеждение, а, въ сжщностъ, за неговитѣ убеждения го поставятъ въ затвора, изгонватъ го отъ предприятията, стрелятъ го, когато на улицата заяви публично своитѣ убеждения. Работникътъ е свободенъ да влѣзе или да не влѣзе въ реформисткия професионаленъ съюзъ, въ сжщностъ, той е принуденъ да стори това отъ економическа необходимостъ. Работникътъ е обграденъ съ бодливия плетъ на принудителната система отъ страна на реформисткитѣ професионални съюзи и социалдемократията сжщо така, както и отъ страна на буржуазната държава. Така наречената „социална държава“, която контролира цѣлото битие на работника отъ неговото рождение до смъртта му, осжществява този контролъ чрезъ реформисткитѣ или фашисткитѣ професионални съюзи. Работникътъ може да получи работа чрезъ професионалнитѣ съюзи; презъ време на безработица, помощта му се отпуска отъ професионалната каса, системата на общественитѣ осигуровки е свързана най-тѣсно съ професионалния апаратъ. Въ всичкитѣ учреждения отъ социаленъ характеръ сж се набутали социалъ-демократи. Господаритѣ се съгласяватъ да водятъ преговори чрезъ социалъ-демократи, като се стараятъ да имъ надигатъ авторитета въ очитѣ на работническитѣ маси. Социалъ-демократътъ, представител на профсъюза, като влѣзе въ кабинета на директора, той свѣти, така да се каже, съ отражената свѣтлина на капитала; неговитѣ дребни ходатайства веднага се удовлетворяватъ, за да се създаде у работницитѣ впечатление, че е нареденъ такъвъ представител отъ професионалния съюзъ. Смъртъ, болестъ, инвалидностъ, старостъ — всичко това е верига отъ зависимости, отъ които се ползува социалъ-демократическия апаратчикъ, за да не се изплъзне работника изъ лапитѣ на апарата“. За тази му служба буржуазията особено го цени и го има за незамѣнимъ съратникъ при потискането и заблуждаването на пролетариата, независимо дали той е въ индустриалното производства, или е на служба въ държавата.

Тѣкмо противно е отношението на буржуазията къмъ класовитѣ борчески професионални съюзи, които, безъ да се отричатъ отъ борбата за придобивки, целятъ и не изпускетъ изъ предъ видъ нито за моментъ крайната целъ на работническитѣ борби — възтържествуването на пролетарското господство, т. е. експроприиране на експроприаторитѣ. Затова и буржуазията е крайно брутална къмъ тѣхъ, създава имъ всевъзможни пречки, преследва дейцитѣ имъ и ги поставя подъ изключителни закони, какъвто е случая у насъ съ ЗЗД, изработенъ и гласуванъ въ парламента съ съдействието на амстердамцитѣ. Не сж борбитѣ на професъюзитѣ за икономически придобивки, които смущаватъ буржуазията, а класовото съзнание, което се насажда въ тѣхъ. Единъ примѣръ: знае се отъ всички, че ако има работници организирани въ България, тѣ сж въ така нареченитѣ Независими професионални работнически синдикати, които следватъ тактиката на непримиримата класова борба и сж противъ сътрудничеството съ буржуа-